

LÖDT FERENC

Omlik a fal...

Szeged határán nézem a várost.
 pihegő teste, izma feszül.
 Büszké örömben féltve vigyázom:
 Tito mereszt rá vércseszemet.

Mint őr a vártán, mindent belátok:
 túl a pipázó gyárak előtt
 sarjad az őszi, tiszta vetésünk,
 friss, üde zölden sikklik a szem.

Nékünk terem már dúsan a búza,
 ám odaát a föld is sováty...
 Szerbián ott ül a dögkeselyű,
 s csillogó vérben nézi magát.

Attör a hír a börtönök rácsán
 s jajsavuk íze oly keserű
 „Jó lovunk nincs, csupa rozsdá ekénk,
 s Tito magot még vetni sem ad.”

Tavaly is áttört börtönök rácsán
 csontos parasztok fájdó szava.
 Sívárgó szemmel nézték kalásznunk,
 nézték, hogy nálunk kombájn arat.

Dehát a gyilkos epéjét rágta
 félelem, s gyáva gyűlölete,
 s Bácska határán fegyverek öltek,
 Tito sokukra rálövetett.

Gyülik a szívbem a bosszú vad árja,
 nincs kegyelem, ha súlyt az ököl.
 Jugoszláv testvér börtöne rácsát
 döngeti már és omlik a fal!

VARSÁNYI PÉTER

Tiszaparti képek

1.
 A füzések lombhajától
 smaragd szín a közel, távol.

2.
 Pufók kölykök játszanak,
 arcuk olyan mint a nap:
 Csengő hangjuk messzé fut,
 várat gyúrnak, s nagy falut,

melyben hosszú házsorok, —
 aranyeső rácsorog.
 — Ezt akarják, ezt biz ők,
 a vidám kis úttörők.

3.
 Gyűrűzik a hullám,
 enyhe szellő szálldos,
 mint a mesebeli
 fűrgelábú táltos.